

T A R R A G O N A

L A M I R A D A D'UNA CIUTAT

Ángel M. Lanzas

EXPOSICIÓ DE PINTURA - PRETORI ROMÀ - MUSEU D'HISTÒRIA DE TARRAGONA

TARRAGONA

LA MIRADA D'UNA CIUTAT

Ángel M. Lanzas

Organitza:

Àrea de Cultura de l'Ajuntament de Tarragona
Museu d'Història de Tarragona

PRETORI ROMÀ
Museu d'Història
Ajuntament de Tarragona

PRESENTACIÓ

Com Kafka, Ángel Martínez Lanzas té una doble condició: la de creador i la de funcionari. Aparentment es tracta de dues dimensions completament oposades, de dues concepcions del món impossibles de casar. Però com tots els grans artistes que menen una doble vida, sempre acaba guanyant l'aspecte més radical i revulsiu del seu caràcter, el fet existencial que desvetlla el potencial creatiu; o si voleu, aquella engruna de passió que fa que es rebel·li i creixi malgrat l'absurd que ho presideix tot. El seu creixement és interior, dolorós i ple d'enigmes que pengen dins de la caverna de l'ànima. El procés creatiu és una malaltia que només es guareix quan l'obra surt enfora i retroba la llum i el color: ben bé podria tractar-se d'una transformació tant impactant com la *Metamorfosi*. D'alguna manera, el nostre pintor és una ànima bessona de l'escriptor txec, al qual sovint rendeix un homenatge. Encara que Tarragona no és Praga i el tombant del segle que vivim dista molt de principis del segle XX. Diguem-ho d'una vegada, Ángel M. Lanzas comparteix la visió existencialista de l'univers amb Kafka, però també està empeltat d'inconformisme i denuncia la violació dels drets humans. La dimensió humana és petita però els seus pinzells contribueixen a donar-li grandesa espiritual.

Com a alcalde de Tarragona, he tingut l'oportunitat de conèixer personalment a Ángel M. Lanzas en la seva doble condició de treballador municipal i també pel que fa a la seva vessant artística. En la primera treballa pel municipi de Tarragona; en la segona, no té fronteres i el seu missatge és universal.

Joan Miquel Nadal i Malé
Alcalde de Tarragona

PRESENTACIÓN

Como Kafka, Ángel Martínez Lanzas, tiene una doble condición: la de creador y la de funcionario. Aparentemente se trata de dos dimensiones completamente opuestas, de dos concepciones del mundo imposibles de casar. Pero como todos los grandes artistas que realizan una doble vida siempre acaba ganando el aspecto más radical y revulsivo de su carácter, el hecho existencial que desvela el potencial creativo; o si quereis, aquella pizca de pasión que hace que se revele i crezca aun con lo absurdo que lo preside todo. Su crecimiento es interior, doloroso i lleno de enigmas que cuelgan dentro de la caverna del alma. El proceso creativo es una enfermedad que sólo se obastece cuando la obra sale fuera y reencuentra la luz y el color: bien podría tratarse de una transformación tan impactante como la *Metamorfosis*. De alguna manera, nuestro pintor, es un alma gemela del escritor checo al que amenudo rinde un homenaje. Aunque Tarragona no es Praga y a la vuelta del siglo que vivimos dista mucho de principios del siglo XX. Digámoslo de una vez, Ángel M. Lanzas comparte la visión existencialista del universo con Kafka, pero también está injertado de inconformismo y denuncia la violación de los derechos humanos. La dimensión humana es pequeña pero sus pinceles contribuyen a darle grandeza espiritual.

Como alcalde de Tarragona he tenido la oportunidad de conocer personalmente a Ángel M. Lanzas en su doble condición de trabajador municipal y también en referencia a su vertiente artística. En la primera trabaja para el municipio de Tarragona, en la segunda no tiene fronteras y su mensaje es universal.

Joan Miquel Nadal i Malé
Alcalde de Tarragona

UNA VISIÓ DE TARRAGONA

Des del primer moment que vaig conèixer l'obra d'Àngel Martínez Lanzas -d'això ara fa uns deu anys-, sentí una gran atracció per ella: era fruit d'un artista que emprava la pintura per llançar fora de si els dimonis que el turmentaven. Dimonis que de vegades naixien en el seu interior, de vegades naixien en les tenebres d'una societat embogida. Aquella pintura -i la que l'ha succeït- era fruit d'un home que mantenia fermes, sense cap vacil·lació, uns principis humanístics, ètics, espirituals, que l'estructuraven a ell tant com a la seva obra.

Martínez Lanzas practicà durant molt anys la poètica de l'acusació: aquell Cristò vomitandó a Cristó, aquelles laceraciones, als insitidos Tumultos, els diversos Homenatge al poble rus, l'Homenatge a Kafka, los nombroses Coprolagias, la serie sobre Juana de Arco... Tot es resumeix en aquesta poètica de l'acusació, en la poètica de les tenebres. Martínez Lanzas parteix de la solitud interior, del menyspreu de la vida i de la persona que regna en la societat actual i en la de quasi sempre. Ell, durant anys, ha escrit una de les planes més commovedores, colpidores, tendres, sobre la violació de la vida, sobre el menyspreu dels valors humanístics, sobre l'abandó de l'home enfront de l'existència. Ell ha pintat algunes de les obres més humanes, sentides, tristes, de la història de la pintura catalana.

Cal recordar aquest passat -tota la trajectòria d'aquest independent i idealista artista catalanoandalús- per entendre la seva obra actual. Aquí tenim un homenatge a Tarragona -la seva ciutat adoptiva, des d'on contempla, a la finestra de casa, la mar Mediterrània- homenatge que neix del mateix cor que ha sentit i s'ha sumat a totes les tristesses del nostre temps. Era tan fàcil evocar la Colonia Iulia Urbs Triumphalis Tarraco! Sí, és cert, l'evoca -aquella mirada, de la ciutat, de Lacan-, però ho fa des del martiri de santa Tecla, des de la degollació de sant Magí, des dels anònims esclaus que treien la pedra de la atraient pedrera del Mèdol; des dels serges de la ciutat, pels francesos, el 1811... Un cant a la ciutat, però des dels homes que l'han feta realitat, amb el treball i l'esforç, de cada dia, amb la creació d'una mitologia ciutadana, amb

UNA VISIÓN DE TARRAGONA

Desde el primer momento en que conocí la obra de Angel Martínez Lanzas - de esto hace unos diez años - sentí una gran atracción por ella: era el fruto de un artista que empleaba la pintura para lanzar fuera de sí los demonios que le atormentaban. Demonios que a veces nacían en su interior y a veces nacían en las tinieblas de una sociedad enloquecida. Aquella pintura -y la que le ha sucedido- era fruto de un hombre que mantenía firmes, sin ninguna vacilación, unos principios humanísticos, éticos, espirituales, que estructuraban, tanto a él como a su obra.

Martínez Lanzas practica durante muchos años la poética de la acusación: aquel "Cristo vomitando a Cristo" aquellas "laceraciones" los insitidos "túmulos", los diversos homenajes al pueblo ruso, el "Homenaje a Kafka", las numerosas "Coprolagias", la serie sobre "Juana de Arco", todo se resume a esta poética de la acusación y de las tinieblas.

Martínez Lanzas parte de la soledad interior, del desprecio de la vida y de la persona que reina en la sociedad actual y en la de casi siempre. Él, durante años, ha escrito una de las páginas más conmovedoras, impresionantes y tiernas, sobre la violación de la vida, sobre el desprecio de los valores humanos, sobre el abandono del hombre frente a la existencia. Él ha pintado algunas de las obras más humanas, sentidas, tristes, de la historia de la pintura catalana.

Hace falta recordar aquel pasado - toda la trayectoria de este independiente e idealista artista catalanoandaluz - para entender su obra actual. Aquí tenemos un homenaje a Tarragona - su ciudad adoptiva, desde donde contempla a través de la ventana de casa, al mar mediterráneo, homenaje que nace del mismo corazón que ha sentido y se ha sumado a todas las tristezas de nuestro tiempo. ¡Era tan fácil evocar la Colonia Iulia Urbs Triumphalis Tarraco! Sí, es cierto, la evoca - aquella mirada, de la ciudad de Lacan -, pero lo hace desde el martirio de Santa Tecla, desde el degollamiento de San Magín, desde los anónimos esclavos que traían la piedra de la atrayente cantera de El Medol; desde los asedios de la ciudad, por los franceses, el de 1811, ... un canto a la ciudad, pero desde los hombres que lo han hecho realidad, con el trabajo y el esfuerzo de cada día, con la creación de una mitología ciudadana, con la creación de una épica, aunque

la creació d'una èpica, malgrat sia, amb freqüència, amb l'èpica de la derrota. Martínez Lanzas fa un cant a la seva ciutat, a Tarragona, des del temperament irreductible de qui creu que la història la configuren els personatges anònims, els herois anònims, aquells que quasi mai no tenen nom, però que tenen vida i ideals i els creuen en el servei comunitari.

La Tarragona de Martínez Lanzas no és, malgrat tot, la pedra dauçada de la Colonia Iulia Urbs Triumphalis Tarraco: la seva Tarragona serà, sempre, la que aixeca un alè de vida, la que remarca la profunda confiança en l'home, la que creix i s'afirma amb el sacrifici i l'esperança.

Martínez Lanzas va i ve pel món de la pintura sense prefixar-se cap estil ni cap llenguatge: a cada moment empra la solució tècnica que li va millor per evidenciar allò que vol dir, per fer entendre i colpidor el seu discurs. L'hem vist amb minuciosos dibuixos de cossos trencats, com si cada petita ratlla fos un tall al feble cos humà; com si cada ratlla fos el sulc d'un cotó fluix que l'artista passa al feble cos humà; l'hem vist amb dures línies de punys aixecats, de cossos retorçats, de cossos crucificats; l'hem vist, també, en explosions abstractes de cossos destrussats, de mons en bruses i violents canvis; l'hem vist amb fortes càrregues de color, que se sobreposen a les línies que voldrien perfilar un tema...

Ara el veiem dins un canvi que reprèn els esquemes més clàssics del renaixement i del simbolisme. En alguna obra s'apropa a les visions apocalíptiques de sant Joan, i contraposa somni i realitat, en plans diferents de visió; en alguna obra crea les visions directament, simbolismes que ultrapassen la realitat. Martínez Lanzas ens duu del visible a l'invisible; invisible que ens duu als sentiments més espirituals i interns de la persona. Som, doncs, davant d'una pintura que no fa exercicis d'estil ni estèrils propostes conceptuals: és un exercici que connecta la vida amb l'esperit i que atia aquella exigència interior que un dia Rainer Maria Rilke va convertir en mòbil i condició irrenunciable de la creació artística.

Francesc Miralles

Historiador i crític d'art
Maig del 2000

a veces sea con la épica de la derrota. Martínez Lanzas hace un canto a su ciudad, a Tarragona, desde el temperamento irreductible de quien cree que la historia la configuran los personajes anónimos, los héroes anónimos aquellos que casi nunca tienen nombre pero que tienen vida e ideales y se inmolan al servicio de la comunidad.

La Tarragona de Martínez Lanzas es, a pesar de todo, la piedra dorada de la Colonia Iulia Urbs Triumphalis Tarraco: su Tarragona será, siempre, la que levanta un aliento de vida, la que remarca la profunda confianza en el hombre, la que crece y se afirma con el sacrificio y la esperanza.

Martínez Lanzas va y viene por el mundo de la pintura sin fijarse ningún estilo ni ningún lenguaje: en cada momento emplea la solución técnica que le va mejor para evidenciar aquello que quiere decir para hacer inteligible y sorprendente su discurso. Le hemos visto minuciosos dibujos de cuerpos rotos, como si cada pequeña ralla fuese un corte al débil cuerpo humano, como si cada ralla fuese el surco de un algodón que el artista traspasa al débil cuerpo humano; le hemos visto con duras líneas de puños alzados de cuerpos retorcidos, de cuerpos crucificados, le hemos visto, también en explosiones abstractas de cuerpos destrozados, de mundos en bruscos y violentos cambios; le hemos visto con fuertes cargas de color, que se superponen a las líneas que querían perfilar un tema...

Ahora lo vemos dentro de un cambio que recupera los esquemas más clásicos del renacimiento y del simbolismo.

En alguna obra se acerca a las visiones apocalípticas de San Juan y contrapone sueño y realidad, en planos diferentes de visión; en alguna obra crea las visiones directamente, simbolismos que ultrapasan la realidad. Martínez Lanzas nos transporta de lo visible a lo invisible; invisible que nos conduce a los sentimientos más espirituales e internos de la persona. Estamos, pues, ante una pintura que no hace ejercicios de estilo ni estériles propuestas conceptuales: es un ejercicio que conecta la vida con el espíritu y que aviva aquella exigencia interior que un día Rainer Maria Rilke, convirtió en móvil y condición irrenunciable de la creación artística.

Francesc Miralles

Historiador y Crítico de Arte
Mayo de 2000

LA CIUTAT COM A MITE

Àngel Martínez Lanzas ens pinta la ciutat vista amb els ulls del mite. Tarragona significa, en aquesta exposició, i per a l'artista, poder expressar la força des de l'eniranya més viva. El revolucionari Martínez Lanzas es proposa commoure l'espectador a través de la mateixa convulsió de la podra i de l'instint humà, i per representar ho es val del revulsiu com a mecanisme psicològic. Apunta els apartats més notables:

TRIOMF DE LA CARN. La fase més espiritual de las obres presentades per Martínez Lanzas se'ns mostra en las textures nacrades, en las transparencias turgentes que vesteixen l'aire i s'encamen en permanències etèries. L'esperit, en Lanzas, no és mai buit sinó sensible, com ha de ser en una creació. Si ens hi acostem el podem tocar i, com l'incrèdul Tomàs, sabrem que la carn és real, eterna, subjecta a resurrecció promesa.

PASSIÓ. La passió fa que els àngels, esperits poderosos i sempre encarnats quan se'ns presenten, ajudin a construir el paisatge. Sobre el mar clàssic, una fortalesa primitiva enclavarà els límits de la ciutat portada per braços ben musculats i dirigits pel vent de llevant. El llibre de la Saviesa ens parla de la construcció dels límits terrestres, i Lanzas representa aquí el bloc destinat a Tarragona. Ens imaginem antics ciclops, fonaments revoltats que solament pot descriure la mirada d'un profeta. També podria ser que, en un futur, la fortalesa ens sigui arravatada sobre un món arrasat.

GFLOSIA DELS MORTS. El substrat de Martínez Lanzas sempre ens encara amb el subconscient, l'individual i el col·lectiu. Volem sinó las muntanyes de cranis sobre als quals s'edifica la vida. Quan provem de baixar, i Tarragona és ciutat de subsòls inquietants, trobem l'herència dels difunts. En l'obra de Martínez Lanzas els difunts sempre són presents i expressen la glosia que tenen dels vius. S'hi revoltan en massa. Per això els vius exerceixen una venjança que empasta de sang la terra i les pedres: és la lluita per la supervivència.

LA CIUDAD COMO MITO

Ángel Martínez Lanzas nos pinta la ciudad vista con los ojos del mito. Tarragona significa, en esta exposición, y para el artista; poder expresar la fuerza de la entraña más viva. El revolucionario Martínez Lanzas se propone conmover al espectador, a través de la misma convulsión de la piedra y del instinto humano y para representarlo se vale del revulsivo como mecanismo psicológico. Señala los apartados más notables:

TRIUNFO DE LA CARNE. La fase más espiritual de las obras presentadas por Martínez Lanzas se nos muestra en las texturas nacradas, en las transparencias turgentes que visten el aire y se encarnan en permanencias etéreas. El espíritu en Lanzas no está nunca vacío sino sensible como ha de ser en una creación. Si nos acercamos la podremos tocar y como el incrédulo Tomás, sabremos que la carne es real, eterna, sujeta a una resurrección prometida.

PASIÓN. La pasión hace que los ángeles, espíritus poderosos y siempre encarnados cuando se nos presentan ayuden a construir el paisaje. Sobre el mar clásico una fortaleza primitiva se enclavará los límites de la ciudad llevada por brazos musculosos y dirigidos por el viento de levante.

El libro de la sabiduría nos habla de la construcción de los límites terrestres y Lanzas representa el bloque destinado a Tarragona nos imaginamos antiguos ciclopes, alientos confusos que solamente pueda describir la mirada de un profeta. También podría ser que en un futuro la fortaleza nos sea arrebatada sobre un monte arrasado.

CELOS DE LOS MUERTOS. El substrato de Martínez Lanzas siempre nos enfrenta con el subconsciente, individual y colectivo. Veamos sino las montañas de cráneos sobre las que se edifica la vida. Cuando probamos bajar, y Tarragona es ciudad de subsuelos inquietantes, encontramos la herencia de los difuntos. En la obra de Martínez Lanzas los difuntos siempre están presentes y expresan los celos que tienen de los vivos. Se revuelven en masa. Por eso los vivos ejercen una venganza que

EXORCISMES. Dimonis que envolten al sagrat. Soldats que degollen la innocència. Braços de plata que vigilan la ciutat amb gestos d'avertiment o pulser de pau, ull colest de les mans glorioses. L'agulla o mèdal d'una pedrera on es refugia el silenci necessari. El lleó ungit, agenollat, submis, dominat pel marbre de Roma. L'exorcisme intenta allinyar el mal, en una lluita circular i eterna.

Las escenas monumentales descritas por Martínez Lanzas, doncs, tienen el color de la tierra, la frescor de la sang acabada de vessar i la lluentor de les espases alçades. I hi trobem l'agressivitat dels venjadors i el poder dels creadors pastats amb les textures extretes de l'arrel de la pedra i del cor que palpita. Els seus ulls han vist així la ciutat, el mite.

Olga Xirinacs
Escriptora

empasta la sangre, la tierra y las piedras: es la lucha por la supervivencia.

EXORCISMOS. Demonios que envuelven la sagrada. Soldados que degüellan la inocencia. Brazos de plata que vigilan la ciudad con gestos de advertencia o quizás de paz, ojo celeste en manos gloriosas. La aguja o "médal" de una cantera donde se refugia el silencio necesario. El león ungido arrodillado sumiso dominado por el mármol de Roma. El exorcismo intenta alejar al mal, en una lucha circular y eterna.

Las escenas monumentales descritas por Martínez Lanzas, pues, tienen el color de la tierra, el frescor de la sangre acabada de verter y el resplandor de las espadas alzadas. Nos encontramos con la agresividad de los vengadores y el poder de los creadores mezclados con las texturas extraídas de lo profundo de la piedra y del corazón que palpita. Sus ojos han visto así la ciudad, el mito.

Olga Xirinacs
Esritora

ELS ULLS DE LA CIUTAT

La ciutat és una matrona, una gran mare atenta que s'alça entre els simbolismes del paisatge i les consideracions de nivell i d'espai que l'acompanyen. Les pedres ciclopèes i mil·lenàries que l'encerclen amb l'abraçada sòlida del temps no són res més que la projecció càlida i desmesurada del seu caràcter emblemàtic i simbòlic. Per això, quan algú amb mirada crítica i ànima subtil s'acosta al secret de les pedres, comença a desvelar els misteris que amaga el cor de la ciutat i enceta una simbiosi que s'ha de transmutar en un riu de revelacions màgiques destinades a descifrar els arcons inconeguts de la història i les simbologies seques de la vida. Àngel Martínez Lanzas és un pintor acostumat a batallar amb els codis desconeguts, a capbussar-se en mars d'arenas profundes i neguits insondables. La seva pintura no s'ha quedat mai aïllada en la comoditat i ell, a l'estil dels artistes antics i compromesos, no ha defugit mai un repte, una temptació de la sort o del destí. Per això ara, en un nou salt al buit, s'enfronta a la ciutat, al gran monstre de pedra, història i sentiments. És la lluita sempre desigual entre el gran receptacle de milions de narracions insòlites i una sensibilitat capaç d'explorar-les, dissectionar-les i sintetitzar-les per extreure'n les essències menys convencionals, les visions més poètiques i sorprenents. Martínez Lanzas, però, no oblidia el seu passat de pintor i el barreja amb els records que emanen del cor de la ciutat per tal de construir un referent nou, per anar donant uns pautes i uns camins que van més enllà de la visió estructurada, formal i cartesiana de les coses.

L'encreuament que es produeix entre els ulls de la ciutat i l'esguard de l'artista és, com a mínim, impactant i captivador. L'exploració urbana de l'Àngel s'amaga sota una estètica que és habitual i recurrent en la seva obra, un plantejament formal erm i descarnat, violent en ocasions, que serveix de cuirassa protectora a tot un conjunt de sentiments que sorgeixen després d'una mirada atenta i detinguda que aprofundeixi sota l'escorça material de la pintura.

La confrontació directa entre els effluvis de la història urbana i els viatgers mentals del pintor s'ha tancat en aquesta ocasió amb una lectura molt personal i passional dels mites i de les qüestions que simbolitzen el passat, el present i el futur de Tarragona. Les arrels i els mites es converteixen en presència

OJOS DE LA CIUDAD

La ciudad es una matrona, una gran madre atenta vigilante que se alza entre los simbolismos del paisaje y las consideraciones de nivel y de espacio que le acompañan. Las piedras ciclopèas y milenarias que la circundan con el abrazo sólido del tiempo no son nada más que la proyección cálida y desmesurada de su carácter emblemático y simbólico. Por eso, cuando alguien con mirada crítica y alma sutil se acerca al secreto de las piedras, comienza a desvelar los misterios que oculta el corazón de la ciudad y comienza una simbiosis que se ha de transmutar en un río de revelaciones mágicas destinadas a descifrar los arcanos ignotos de la historia y las simbologías secas de la vida.

Ángel Martínez Lanzas es un pintor acostumbrado a batallar con códigos desconocidos a zambullirse en mares de arenas profundas e inquietudes insondables. Su pintura no se ha dejado llevar nunca por la comodidad y él, al estilo de los artistas antiguos y comprometidos no ha rehuido nunca un reto, ni una tentación de la suerte o del destino. Por eso ahora, en un nuevo salto al vacío, se enfrenta a la ciudad, al gran monstruo de piedra, historia y sentimientos. Es la lucha siempre desigual ante el gran receptáculo de millones de narraciones insólitas y una sensibilidad capaz de explorarlas, diseccionarlas y sintetizarlas para extraerles las esencias menos convencionales, las visiones más prácticas y sorprendentes. Martínez Lanzas, no obstante, no olvida su pasado de pintor y mezcla los recuerdos que emanan del corazón de la ciudad con la intención de construir un referente nuevo, para ir dando unas pautas y unos caminos que van más allá de la visión estructurada, formal y cartesiana de las cosas.

La intersección que se produce entre los ojos de la ciudad y la mirada del artista es, como mínimo, impactante y cautivadora. La exploración urbana de Ángel se esconde bajo una estética que es habitual y recurrente en su obra, un planteamiento formal, árido y descarnado, violento en ocasiones, que sirve de coraza protectora a todo un conjunto de sentimientos que surgen después de una mirada atenta y detenida que profundice bajo la corteza material de la pintura.

La confrontación directa entre los effluvis de la historia urbana y los senderos mentales del pintor se han ido en esta ocasión con una lectura muy personal y pasional de los mitos y de las cuestiones que simbolizan el pasado, el presente y el futuro de Tarragona. Las raíces y los mitos se convierten en presencia plástica y toman

plàstica i agafen un rumb nou, la ruta que neix d'una mirada especial i crítica. Martínez Lanzas porta els retalls de l'ànima urbana a la categoria d'art i basteix un univers que es capbussa en els embolcallis físics, els esquince i en treu una substància densa, compacta, feta a base d'amalgamar històries, llegendes i impressions vitals.

Així, les iconografies de l'artista fan que sota l'Aguila del Medol hi descansin els esclaus que van ajudar amb un esforç desproporcionat que, de ben segur, els va acabar costant la vida, a aixecar la existència del monument. L'obra es converteix aquí en un homenatge a la unió d'esperits que es fonen amb la pedra i es converteixen en símbol mut del treball, de la història silenciada. Són els herois anònims que per una vegada agafen protagonisme i proclamen el miracle sempre inèdit de tot allò que passa desapercbut i que es perd de forma invariable pels racons obscurs del temps i de l'espai. Martínez Lanzas suma en aquest projecte els factors del seu naixement amb la seva condició de taragoní adoptiu i és capaç de treure de la seva profunditat de la terra el desig sempre noble d'un futur carregat d'esperança on les mans d'un ésser sobrenatural destil·linen la ciutat del cataclisme anunciat, un desig noble que no fa res més que refermar la simbiosi aconseguida entre l'indret i la persona, entre el concepte i l'artista.

De fet, l'obra actual de Martínez Lanzas no és res més que una clara evolució de les seves etapes anteriors, un camí que va cercant la síntesi exacta d'un seguit de premisses plàstiques que en aquesta ocasió es posen al servei d'una idea, del concepte de Tarragona, per tal de donar forma concreta al fet d'observar la ciutat des d'un prisma concret i gens casual.

En qualsevol cas, el conjunt final és un feedback absolut, un camí d'anada i tornada on s'en creuen les mirades, on xoquen els esgüards i dibuixen un univers nou on es poden veure les arrels de la ciutat i les idees del pintor extrapolant de manera conjunta uns sentiments i unes funcions que, nascuts de la particularitat absoluta, acaben assolint la condició de globals i es converteixen en la veritable mirada de la ciutat, la que atresora la realitat vista sota els ulls àlgids de les utopies.

Jordi Cervera
Escriptor

un rumbo nuevo, la ruta que nace de una mirada especial y crítica. Martínez Lanzas lleva los raitales del alma urbana a la categoría de arte y transporta un universo que se sumerge en las envolturas físicas y las hace giranas y extrae una sustancia densa, compacta, hecha a base de amalgamar historias, leyendas e impresiones vitales.

Así, las iconografías del artista hacen que bajo la aguja de El Medol descansan los esclavos que van a ayudar con un esfuerzo desproporcionado que seguramente acabó costándoles la vida, a levantar la existencia del monumento.

La obra se convierte aquí en un homenaje a la masa de espíritus que se funden con la piedra y se convierten en símbolo mudo del trabajo, de la historia silenciada. Son los héroes anónimos que por una vez cogen el protagonismo y proclaman el milagro siempre inédito de todo aquello que pasa desapercibido y que se pierde de forma invariable por los rincones oscuros del tiempo y del espacio.

Martínez Lanzas suma en este proyecto los factores de su nacimiento con su condición de taragonés adoptiva y es capaz de extraer de las profundidades de la tierra el deseo siempre noble de un futuro cargado de esperanza en donde las manos de un ser sobrenatural libran a la ciudad del cataclismo anunciado, un deseo noble que no hace nada más que reafirmar la simbiosis conseguida entre el lugar-espacio y la persona, entre el concepto y el artista.

De hecho, la obra actual de Martínez Lanzas no es nada más que una clara evolución de sus etapas anteriores, un camino que va buscando la síntesis exacta de una serie de premisas plásticas que en esta ocasión se ponen al servicio de una idea, del concepto de Tarragona por tal de dar forma concreta al hecho de observar la ciudad desde un prisma concreto y nada casual.

En cualquier caso, el conjunto final es un feedback absoluto, un camino de ida y vuelta donde se cruzan y chocan las miradas, y dibujan un universo nuevo donde se puedan ver las raíces de la ciudad y las ideas del pintor extrapolando de manera conjunta unos sentimientos y unas funciones que, nacidos de la particularidad absoluta, acaban consiguiendo la condición de globales y se convierten en la verdadera mirada de la ciudad, la que atesora la realidad vista bajo los ojos rígidos de las utopías.

Jordi Cervera
Escriptor

HOMES DEL SUD

D'ençà queestic a Toulouse, capital de l'Occitània central, és a dir, des de l'any 1953, s'ha sobreposat a la realitat imposada per l'Estat francès la consciència d'una cultura mil·lenària que porta uns colors, unes olors i una sensibilitat propis del sud.

Crec, realment, que aquesta és la raó per la qual tot allò que respira aquests valors no se m'escapa. Per tant, no cal estranyar-se si un dia un missatger desconegut em va avisar que un genisser del sud presentava en una galeria d'art la seva ànima clavada en les teles d'una exposició. Aquest genisser, en realitat, era un pintor, avui dia el meu amic Lanzas.

La nostra trahada va ésser com un llampec, com si en un futur passat ja ens haguéssim trobat, lluitant contra la injustícia i a la recerca de la bondat.

La seva pintura, la que jo he vist a la galeria de Toulouse, deia totes les ferides i el patiment de tots els que sempre s'han esforçat a aixecar la cara i de tirar cap amunt, per no deixar-se esclatar per la pedra que ens han carregat. Aquesta dimensió tan cristiana com pagana, és una de les versions dels camins que molts de nosaltres hem dallat, abans de pensar a descarregar la pedra per reposar, i després decidir de tornar a empènyer a, al contrari, respirar el perfum que anuncia l'últim repòs.

Per transmetre aquesta densitat amb l'expressió plàstica, es necessita un domini tècnic, molta inspiració i bondat. Un gran pintor com Lanzas és sobretot un home que diu el que vol amb formes i colors. Potser és per això que m'estimo aquest home que ha crescut anant cap al nord, d'Andalusia a Iarrogona, com jo, que he anat de Catalunya a França. Els dos hem conegut un exili per sempre més, però mai hem deixat d'ésser homes del sud.

Joan Claret

Sociòleg

Ex-vicerektor Universitat de Toulouse

President del Casal de Toulouse del Llenguadoc

Maig de 2000

HOMBRES DEL SUR

Desde que estoy en Toulouse capital de la Occitània central, es decir, desde el año 1953, se ha superpuesto a la realidad impuesta por el estado francés, la consciencia de una cultura milenaria que lleva consigo unos colores, unos olores y una sensibilidad propias del Sur.

Creo, realmente, que esta es la razón por la cual todo aquello que respira estos valores no se me escapa, por tanto, no hoy que extrañarse si un día un mensajero desconocido me avisó que un genio del sur presentaba en una galería de arte su alma clavada en las telas de una exposición.

Aquel genio en realidad era un pintor, hoy en día mi amigo Lanzas.

Nuestro encuentro fue como un relámpago, como si en un futuro-pasado ya nos hubiésemos encontrado, luchando contra la injusticia y en la búsqueda de la bondad.

Su pintura, la que ya he visto en la galería de Toulouse, ofrece todas las heridas y el sufrimiento de todos los que siempre se han esforzado en dar la cara e ir hacia adelante para no dejarse aplastar por la piedra que nos han cargado. Esta dimensión tan cristiana como pagana es una de las versiones de los caminos que muchos de nosotros hemos tomado antes de pensar en descargar la piedra para reposar y después decidir volver a empujar a, al contrario, respirar el perfume que anuncia el último reposo.

Para transmitir esta densidad con la expresión plástica se necesita un dominio técnico, mucha inspiración y bondad. Un gran pintor como Lanzas es, sobretodo, un hombre que dice lo suyo con formas y colores. Puede ser que es por eso por lo que quiero a este hombre que ha crecido yendo hacia el Norte desde Andalucía a Tarragona, como yo que he ido de Cataluña a Francia. Los dos hemos conocido un exilio, pero nunca hemos dejado de ser hombres del Sur.

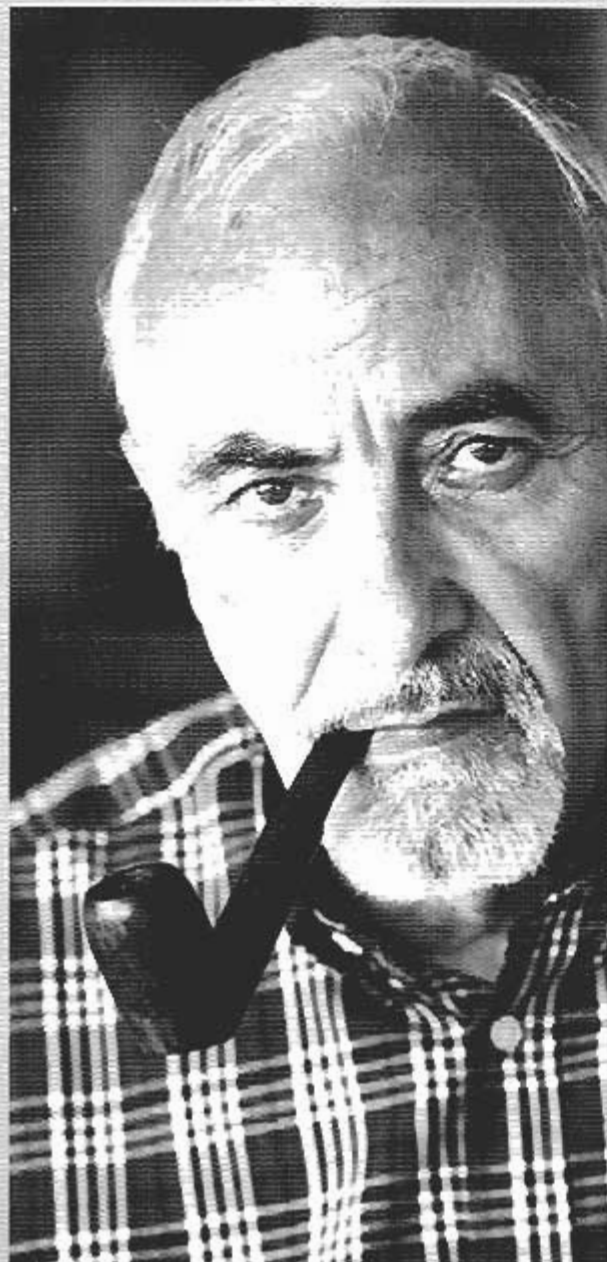
Joan Claret

Sociólogo

Ex-Vicerektor Universidad de Toulouse

Presidente del Casal de Toulouse del Llenguadoc

Mayo de 2000

ÁNGEL MARTÍNEZ LANZAS

Va néixer a Baeza (Jaén) el 26 de març de 1934.

Autodidacta.

• Accés al Saló de Pintura Masencia-Cáceres, obra «Puente nuevo», als 18 anys.

• Exposicions informals a París, any 1960.

• Exposició individual al Col·legi Oficial d'Aprenentadors i Arquitectes Tècnics de Tarragona, any 1973.

• Selecció a la Biennal d'Art Premi Tapió de Pintura, any 1974.

• Selecció a la Biennal d'Art XXI Premi Tapió de Pintura, any 1976.

• Selecció Medalla Gimeno de Pintura, Tortosa, 1985.

• Selecció a la Biennal d'Art XXV Premi Tapió de Pintura, any 1985; membres del tribunal: Alfaro i Hernández Pijuan.

• Selecció a la I Biennal de Pintura Joan Baptista Plana a Tarragona, maig 1986; membre del tribunal: Colarino Olivé.

• Selecció a la IV Biennal de Pintura Ciutat de Montesa, maig 1987, medalla de bronze; membres del tribunal: Thomàs i Subirachs.

• Selecció al Certamen de Dibuix Josep Marqués i Izard de Terrassa, Campionat Europeu d'Hoquei, juny 1987.

• Exposició individual a Tarragona, desembre 1987, Palau de l'Antic Ajuntament, organitzat per l'Ajuntament de Tarragona.

• Exposició col·lectiva «Tarragona turística i monumental», organitzada pel S.I.T. an al Palau de l'Antic Ajuntament, gener 1988.

• Selecció a la II Biennal de Pintura Joan Baptista Plana a Tarragona, maig 1988.

• Exposició «Primera col·lectiva d'estiu», Galeria d'Art Josep Paradés, juny 1988, a Tarragona.

• Exposició col·lectiva al Moll de Costa de Tarragona, contenint de la fundació de la Unió General de Treballadors (UGT), agost 1988.

• Exposició individual de pintures i dibuixos, octubre 1988, al Palau Grosklo, antic Ajuntament d'Orleans, organitzat per l'Ajuntament d'Orleans.

• Exposició col·lectiva Galeria d'Art Madalena Fraquet, gener 1989, a Orleans.

• Exposició al Palau Municipal de Tarragona, setembre de 1989, organitzada per l'Ateneu de Tarragona.

• Exposició individual de pintures i dibuixos, desembre 89-gener 90, al Palau de la Diputació de Tarragona.

• Exposició col·lectiva, setembre 1990, Sala Ateneu de Tarragona.

• Exposició a la URSS.

• Moscou, Casa del Poble, carrer Solianka.

• Novosibirsk (Siberia); Galeria Nacional de Pintura, desembre 1990-gener 1991, Tomsk (Siberia). Gener-febrer 1991.

• Kirow-Ustaina, febrer-març 1991, Museu de Belles Arts.

• Moscou, Març 1991.

• Leningrad, l'Emiratge, Abril 1991.

• Exposició individual i conferència a l'Ateneu de Tarragona, Maig 1991.

• Exposició col·lectiva a l'Ateneu de Tarragona, Maig 1991.

• 11 dibuixos per al llibre De Profundis del poeta Juan José Ruiz Cuevas, desembre 1991.

- Exposició individual 1a Mostra i conferència a l'Escola d'Art de Tarragona, Maig 1992.
- Exposició individual a Tarragona, juny 1992. Palau de l'Antic Ajuntament, organitzat per l'Ajuntament de Tarragona.
- Artista convidat en la 1a Mostra Internacional de Mail Art Realitzat a les Voltes del Pallol, organitzat per l'Ajuntament de Tarragona, juliol 1992.
- Exposició individual al Castell de Vilafrauny (Cabrils), gener 1993.
- Exposició individual a l'Ajuntament de Cabrils, març 1993.
- Mostra d'Art Postal a l'Antic Ajuntament: Bòsnia i Hercegovina, març 1994.
- Exposició col·lectiva «Pro Cuba» Forns de la Reina de Tarragona, agost 1995.
- Exposició individual de dispositius al Centre Penitenciari de Tarragona, setembre 1995.
- Exposició col·lectiva «Lliga contra el Càncer» al Palau de la Diputació de Tarragona, desembre 1995.
- Exposició col·lectiva Associació d'Artistes Catalans i Iberoamericans. Biblioteca municipal de Vila-seca, Tarragona, desembre 1995.
- Exposició col·lectiva de pintors de Reus i Tarragona a l'Ateneu de Tarragona, maig 1996.
- Exposició permanent a la Galeria Virtual d'Internet: <http://www.tut.es/VARTIFEX>.
- Exposició individual a la Sala Gòtica de l'Institut d'Estudis Il·lencs (IEI), Fundació Pública de la Diputació de Lleida, octubre 1996.
- Exposició individual Palau Botarell de Reus de la Diputació de Tarragona, llobri 1997.
- Exposició individual i conferència Cosina de Tarragona, març 1997.
- Exposició "36 pintors de la Cardanya BC'97". Mostra d'Art Bellver de Cardanya, maig 1997.
- Exposició individual a la Galeria Saint Simó de Toulouse, juny 1997.
- Cessió del quadre "Coprofagia negra" a la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona, juny 1998.
- Encàrrec de l'Ajuntament de Tarragona de dos quadres de gran format sobre temes de Tarragona, juny 1998.
- Exposició individual al Pretori (Museu d'Història de Tarragona), "La mirada de la Ciutat", juny 2000.

- Fons d'art de l'Ajuntament de Tarragona.
- Cambra de Comerç, Indústria i Navegació de Tarragona.
- Casa de Tarragona a Orleans.
- Pinacoteca de l'Ajuntament d'Orleans.
- Col·leccions diverses de particulars a Espanya i a França.
- Obres Fundació Jeanne d'Arc, Orleans.
- Obres al fons cultural de la Unió General de Treballadors (UGT).
- Museu d'Art Modern de Tarragona.
- Excmo. Diputació de Tarragona.
- Museu de Belles Arts d'Orleans.
- Ateneu Tarragona.
- Col·lecció BMW-Busquets, Tarragona.

- Galeria Nacional de Pintura Novosibirsk (Sibèria) URSS.
- Galeria d'Art Casa del Poble de Moscou, carrer Solianka.
- Pinacoteca del Col·legi Oficial d'Arquitectes Tècnics de Tarragona.
- Museu de l'Ermitage, Leningrad, Círcul de crítics soviètics.
- Pinacoteca Diputació de Lleida
- Fons d'Art Cosina-Tarragona
- Fons d'Art de la Universitat Rovira i Virgili de Tarragona
- Museu d'Història de Tarragona

- Reportatge en vídeo de l'exposició al Palau de Grassillet, Orleans, Televisió Francesa, Canal 1 i Centre (TVF 1 i TVF 2).
- Reportatge en vídeo d'exposicions a Moscou, Novosibirsk (Sibèria), Tomsk (Sibèria), Kirov (Ucràina), l'Ermitage (Leningrad), TVURSS, Canal Central Moscou «TSN», TV Novos, Programa «Panorama», Televisió Siberiana, TVS i TV Kirov.
- Estudi de l'obra a la Facultat de Filosofia i Lletres de Tarragona.
- Reportatge en vídeo Exposició Centre Penitenciari de Tarragona.
- Reportatge en vídeo TV Toulouse (entrevista).

- Catalunya Sud.
- Diari de Tarragona.
- Nue Diari.
- Set Dies.
- Espineta.
- Vivre Orleans.
- Claxon.
- La nouvelle republique du centre (Orleans).
- La republique du centre
- La nouvelle d'Orleans (Orleans).
- Gaseto de Kirov (Ucràina-URSS).
- Vecherly Novosibirsk (Sibèria URSS).
- Sovetskaya Sibiri (Sibèria URSS).
- Molodost Sibiri (Sibèria URSS).
- Sibirskaia Gaseto (Sibèria URSS).
- Diari la Matiana de Lleida
- Diari El Siegle de Lleida
- L'Art la revista de les Arts a Tarragona
- La dépêche du midi - Grand Toulouse
- Toulouse by Night Magazine
- Gazette des Tribunaux du Midi - France

- Ràdio Fòrum Tarragona.
- Ràdio Nacional d'Espanya - Tarragona
- Cope.

- Ona Cero
- Orleans Ràdio.
- Ràdio Rrow (Ucraina-URSS).
- Ràdio Novosibirsk (Sibèria-URSS).
- Ser-Lleida.
- Ràdio Toulouse (França)

MARTÍNEZ LANZAS I LA FRONTERA DELS MITES

Entrar en el món de l'Àngel Martínez Lanzas és un invitació a les exploracions profundes de l'univers personal. No per mostrar-ne l'aspecte feliç i autèntic. No per il·luminar-lo amb una contemplació beatífica. La plàstica de Martínez Lanzas revela l'ombra, subratlla el claroscuro: provoca la reacció.

L'èxercici en pintura ens remeta a les obres de Maurice Maeterlinck quan diu: *forç en pintura el que no ha pogut fer amb una bomba*.

Olga Xirinacs
Esploradora. Novembre 1989.

La seva obra està impregnada d'un alt misticisme que el davant no a la salvació personal sinó a la col·lectiva. Paques vegades hem pogut veure reflectiva amb major pietat la violació de l'home de manera més decisiva que en les seves «laceracions» en el seu «Tímulo».

Francesc Miralles
Historiador i crític d'art. Juny 1992.

LAS «FLORES DEL MAL»

La historia, el tema, es siempre una obsesión. El hombre pudo haber sido, debería ser, puede que llegue a ... ahora sin embargo sólo es un fantasma de sí mismo, una ruina desasosegada. Los agentes de este mal son, como no podría ser menos, otras aparecidas: los poderes fácticos, la propia animalidad la descomposición física. Para la redención apenas queda sexo la compañía de los iguales y la complicidad con el artista.

Carlos Mas
Profesor de Historia del Arte. Noviembre 1989.

Ha crescut l'artista, en un cert tombant de la seva evolució, que l'expressionisme, al cap i a la fi, concedia base més sòlida per a la fidelitat, per a l'assoliment d'allò que ell creu la justificació de l'obra d'art per al seu objectiu solidari.

Josep A. Baixeras
Escriptor i Ex-Senador. Novembre 1987.

«La influencia de sus obras es muy grande, lo que hace comprender que existe en sus cuadros una proporción armónica entre la idea, la imagen, la composición y la opinión propia e individual del tema».

Yuri Vorobiev
Director de la Galería Nacional de Pintura de Novosibirsk (Sibèria-URSS). JUNIO 1991.

«Angel Martínez Lanzas met l'art à la portée du slogan. Sa peinture fait actuellement trembler les vieux murs de l'Hôtel Groslo».

Y.M. (la Nouvelle République du Centre-Ouest - Oct. 1988).

«...partant émerge cette énorme force expressive qu'il sait unir dans un tonitruisme ténébreux, un mélange de sarcasme et de tendresse».

S.U. (la République du Centre - Oct. 1988)

Amb tot, d'aquest artista internacional alineat al Tarragonès, jo voldria destacar la seva capacitat de comunicar, de contribuir a fer de l'art un llenguatge comprensible i directe.

Joan M. Pujols i Vallvé
*Conseller de Cultura
de la Generalitat de Catalunya
Juliol 1996.*

Au tenint de nou el goig de veure i d'admirar l'obra d'aquest artista que ha deixat unou del món empremtes d'una feina ben feta i amb voluntat de permanència. Estic segur que la seva capacitat de síntesi sobre la vida moderna ens ajudarà també a nosaltres a fixar amb més atenció les imatges d'una societat carismàtica, que evoluciona, que s'interroga i que s'ha de mantenir sempre sobre un guiatge de comprensió i de tolerància per poder gaudir, amb plenitud, de la vida i de l'art. I en aquest sentit l'obra de Lanzas ens ajuda, i molt.

Josep Mariné i Grau
*President de la Diputació de Tarragona
6 febrer 1997*

"Au travers d'un technique parfaitement maîtrisée, un cri sur la condition humaine et ses souffrances, une personnalité hors du commun"

Jean Pierre Boutevin de Toulouse by Night Magazine,
juny 1997

"Les "lacerations" représentent de façon plastique la violation des Droits de l'Homme. Ces "cries", poussés contre la barbarie, son servis par une technique impeccablement maîtrisée"

A.H. (la Depeche du midi - Grand Toulouse) 13 juny 1997

"De Kafka aux lacerations. "Le monstrueux du quotidien" Dire que la vision du monde d'Angel Martínez Lanzas est idyllique, le terme ne serait pas très approprié. C'est artiste andalou, catalan de cœur, au regard de brasse, à la gentillesse charismatique, a une démarche très particulière, où la vie, l'amour, la femme, les animaux, la religion et surtout la mort, sont perpétuellement présents. On ne peut cependant rester insensible aux œuvres qui nous ont données d'admirer"

Hélène Rouse-Rivère Gazette des Tribunaux du midi
4 juillet 1997

L'afreno

195 x 130 cm.

Técnica mixta

Foto: Ricardo Burch Buffard

Tecla

195 x 130 cm.

Tècnica mixta

Foto: Ricardo Burch Buffard

El lleó ungit

195 x 130 cm.

Tècnica mixta

Foto: Ricardo Burch Buffard

Tarragona aire llum

195 x 119 cm.

Tècnica mixta

Foto: Ricardo Burch Buffard

Tarragona Foc. Siti i asedi 1811

195 x 120 cm.

Tècnica mixta

Abril 2000

Foto: Ricardo Burch Buffard

Nova Jerusalem

195 x 130 cm,

Técnica mista

Foto: Ricardo Burch Buffard

Tarragona Màgica N

62 x 48 cm.

Monotip sobre zinc

Abril 1997

Foto: Ricardo Burch Buffard

El Medol

Homenatge als anònims

400 x 130 cm.

Tècnica mixta

Foto: Ricardo Burch Buffard

L'exorcisme

(Inspirat on un quadre
de Jean-Paul Laurens)
195 x 130 cm,

Técnica mixta

Foto: Ricardo Burch Buffard

Degollament

195 x 130 cm.

Técnica mixta

Foto: Ricardo Burch Buffard

ESBOSSOS

Mèdol

34 x 24,5 cm.

Tècnica mixta sobre paper
Juny 1998

Mèdol

29,5 x 21 cm.

Tècnica mixta sobre paper
Maig 1998

Homentage al Mèdol

34 x 24 cm.

Tècnica mixta sobre paper
Gener 1998

L'exorcisme de sant Magi

29 x 21 cm.

Tècnica mixta sobre paper
Setembre 1997

Homenatge als primitius cristians

27 x 21 cm.

Tècnica mixta sobre paper

Novembre 1997

Exorcisme

28 x 18 cm.

Tècnica mixta sobre paper

Octubre 1997

Degollament

33 x 23 cm.

Tècnica mixta sobre paper

Octubre 1997

Nova Jerusalem

25 x 19 cm.

Tècnica mixta sobre paper

Gener 1998.

Ofrena
33 x 23 cm.
Técnica mixta sobre paper
Desembre 1997

Ofrena
27,5 x 21,5 cm.
Técnica mixta sobre paper
Setembre 1997

La nova Jerusalem
28 x 19,5 cm.
Técnica mixta sobre paper
Setembre 1997

Ofrena
50 x 35 cm.
Técnica mixta sobre paper
Setembre 1997

Ajuntament de
TARRAGONA

**MUSEU D'HISTÒRIA
DE TARRAGONA**

